

Режим, опозиција, „аналитичари“ и новинари у Црној Гори јединствени су у прогнозерском ставу да ће метастазирајућа економска глобална криза која већ нервозно и нестрпљиво куца и на наша врата, имати за последицу готово извјесни и лако могући (дуго очекивани) пад владајуће ДПС тајкунократије. Ту спонтану „Француску револуцију“ у Црној Гори покренуће обесправљене и осиромашене масе које припадају већинском транзицијско-губитничком социјалном корпусу, подстакнути додатним продубљењем своје незавидне и сиротињске егзистенције, до које ће неминовно доћи услед удара рецесионог цунамија који је неизбежан. Да власт стријепи од оваквог, по њих трауматичног, развоја ситуације, више него јасно говори њихово напрасно и брзоплето заказивање привремених парламентарних избора за март, прије него ли криза покаже своје ескалирајуће и застрашујуће лице. Опозиција још само да се договори ко ће бити црногорски Робеспјер и више него сигурно је да ће се у Црној Гори, напokon, догодити тектонске и структуралне промјене које ће Црну Гору довести до њене истинске и суштинске независности!

Ова смијела и оптимистичка визија подразумјева да ће грађани, ослобођени урођеног страха од власти, изаћи из трагично-наметнутог лавиринтског колоплета националне и индетитетске агоније и почети резоновати економско-прагматском рачуницом. У том случају, надлазећа економска криза ће симболизовати демаркациону линију преласка из претполитичког у цивилизовани, политички државни систем.

Да ли ће се ствари развијати баш у том смијеру?

Није ли овај тако жељени и идеализирани сценарио још једна утопијска и фантазмагорска илузија коју ће, као и увијек, тако лако распршити хладне и неумољиве прелиминарне изборне цифре, које ће егзактно, математички одразити „народну вољу“? Свака криза у својој бити увијек има нешто декадентно, деструктивно и аутистично и ни једна није донијела никад ништа добро, насупрот, оне су стално рађале авети увијек спорног фундаментализма, шарлантанство, лажно пророштво, преварантску идеологију и најјефтиније, најпримитивније сујевјерје. Пастирска психологија која се изучава на теолошким факултетима препознаје једно посебно и ванредно стање колективног духа у кризним, преломним и лимиалним временима

Анатомија кризе

Пише: Душко Ковачевић
петак, 09 јануар 2009 21:15

када чак и цијелим народима завлада изопаченост, ирационалност и нека несхватљива лаковјерност.

То су управо они периоди у људској историји који су цивилизацију враћали назад и удаљавали је од прогреса и напретка. Није ли једна јака економска криза (по много чему слична овој данашњој) из двадесетих година прошлог вијека у Њемачкој доминантно кумовала настанку најмрачније империје зла, Хитлерове наравно. Нису ли ових последњих петнаестак година црногорске голготе и интензивног пропадања свих сфера наших живота управо плод балканско-црногорске кризе деведесетих? Баш та криза из деведесетих постаће својеврсна теогонија из које ће настати неоцрногорски полетизам који чине нама добро познати полубогови новца, хедонизма и шверца. Следећи филозофију и логику кризе, бојим се да ова најновија глобална криза још јаче и још дубље не учврсти власт раније поменуте црногорске тајкунократије, јер они се рађају из кризе, хране се кризом и у кризи најлакше манипулишу гомилом. Тако да не дијелим оптимизам с почетка овог текста.

Ако погледамо историјат личности које су управљале разним кризама и највише профитирале из њих, закономјерно и готово без изузетка, увијек се испостави и докаже да иза свега, у некој банци стоји огромни новчани износ на њиховим рачунима. Неки су чак имали и своје банке!